

Про Сонце, Мороз і Вітер

Якось степовою дорогою йшли Сонце, Мороз і Вітер. Зустріли вони чоловіка.

— Доброго дня! — кажуть.

— Доброго здоров'я! — відповідає той.

Привітались і розійшлися. Потому стали Сонце, Мороз і Вітер гадати, кому той чоловік здоров'я побажав. Повернулися, питають:

— Зачекай, чоловіче. Кому ти казав «доброго здоров'я» — чи одному з нас, чи усім разом?

— Не всім, — відповідає чоловік, — одному я казав.

— Кому ж саме?

— Оцьому, — відповів дядько і показав на Вітер.

Сонце тоді як крикне:

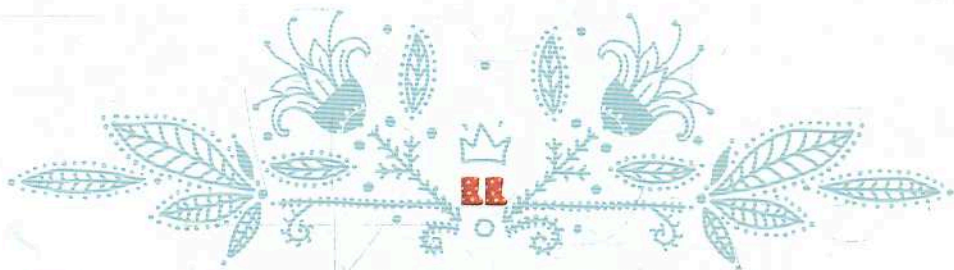
— Я його попечу!

А Мороз як заскрегоче:

— Я його заморожу!

А Вітер каже:

— Ти, Сонце, не спечеш, а ти, Морозе, не заморозиш. Бо як Сонце пектиме, холодним віятиму, й чоловік у прохолоді буде. А коли Мороз крижитиме та разом із Віхолою хурделити — стихну, і він не замерзне.

Як Кіт ходив чоботи вибирати

Жив собі Кіт. Жив та й жив, жінку любив, горя не знав. Аж тут — зима на порозі, а чобіт немає. Вирядився він до міста, аби купити чоботи собі та дружині. Пройшов уже чималу частину дороги, бачить — назустріч Лис іде.

Підійшов Лис ближче та й питається:

— Куди це ти, пане Котовський, ідеш?

Кіт відповідає:

— Іду в місто собі та дружині по чоботи. Бо зима на порозі, босоніж ходити холодно.

А Лис каже:

— Живе тут неподалік вправний швець Вовк — відведу до нього, то й купиш собі чоботи.

Рушив Лис попереду, а Кіт слідом за ним. Завів хитрун Кота в гущавину, а той, дурний, не знає, що в лісових хащах небезпечно, бо крім свого села нічого не бачив.

Лис зупинився і каже Котові:

— Давай гроші, бо тут тобі й смерть!

— Змилуйся, братику! — нявчить Кіт. — Куплю вже чоботи і тобі, і дружині, і дітям, тільки відпусти мене живим!

На тому й зголосились. Прийшли у місто, стали біля брами, аж тут Лис каже:

— Страшно мені чогось, тут чекатиму.

— Не бійся, ходімо далі, — зазиває Кіт.

Опинилися вони на вузькій вулиці, залишив Кіт Лиса біля дверей крамниці, а сам пішов дивитися, чи є готові чоботи. Як побачили люди Лиса — оточили його, спіймали, хвоста відірвали та ще й побили. Ледве вирвався бідаха! Побіг рудько додому, вже не став і чоботи чекати.

Повернувся Кіт, а Лиса нема, лише купка людей на тому місці товчється. Купив він чоботи собі та дружині й попросив собаку Сірка, щоб той його додому провів.

А Лис вийшов проти Кота з дружиною і двома старшими синами, аби вбити за те, що довелося додому без хвоста вертатися. Побачив Кіт Лиса і каже Сіркові:

— Ондечки на мене Лис чекає!

— Не бійся, — каже Сірко, — я вже його привітаю. Минулого літа цей пройдисвіт подушив усіх хазяйських качок!

Кинувся Сірко на Лиса — і стало тому непереливки. Тільки шерсть полетіла.

Погостював Сірко в Кота та й подався у місто. А Кіт відтоді жив вільно і безтурботно. Лиси ж і дивитися на нього боялися...

Кіт, Цап і Баран

Жили собі в одного господаря Цап і Баран. Жили в злагоді: сіна в'язочку — і ту між собою ділять. А як кого били, то лише kota Мурка: такий він злодій і розбишака, обійсяям вештається та краде, що в око впаде.

Сидять раз Цап і Баран, розмовляють. Аж тут сірий кіт Мурко суне та так жалісно нявчить, аж серце стає.

Цап і Баран почули та питають:

— А чого це ти, Мурко, плачеш, на трьох ніжках скачеш?

— Як мені не плакати? — відповідає Мурко. — Била мене баба, біла, за вуса крутила, ніжку мені надломила!

— А за яку ж то провину? —

— Що я сам себе не пізнав і бабину сметану злизав!

Подумав трохи і додав:

— А ще того плачу, що як баба мене біла, то все говорила: «Їде до мене зять, то чим мені його замість сметани пригощати? Хіба що Цапа й Барана зарізати...»

Заревли Цап і Баран:

— От клятий котисько! Та ми тебе рогами заколемо! Ногами заб'ємо! Через тебе й нам загинути доведеться!